

KRISTUKSEN KUOLEMA JA YLÖSNOUSEMUS

Pekka Ervastian esitelmä 8.4.1928

Kristuksen kuolema ja ylösnousemus, joka on ilmoitettu tämänpäiväisen ja huomisen esitelmän aiheeksi, muodostaa kristikunnan uskon pylvään ja kristinuskon kaikista salaisimman ja ihmeellisimmän mysteerion. Nyt pääsiäisen aikana kaikkialla kristikunnassa tätä mysteeriota muistellaan ja juhlaa sen kunniaksi vietetään. Sentähden on paikallaan, että mekin totuudenetsijöinä koetamme tunkeutua tähän mysteerioon ja sitä jos mahdollista ymmärtää. Tiedämme, että kristillinen jumaluusoppi eli teologia on tehnyt tästä asiasta aivan kuin kaksi dogmia eli opinkappaletta. Toinen on Kristuksen kuolema ja toinen hänen ylösnousemisensa. Kristillinen teologia nojautuen esim. Paavalin sanaan: Hän on kuollut meidän syntiemme tähden – on tehnyt tästä dogmin, ns. sovituskuolemasta. He sanovat, että Jeesus Kristuksen kuolema ristinpuulla sovitti ihmiskunnan synnit, ja tämä oppi Jeesuksen sovituskuolemasta muodostaa kulmakiven koko kristinuskossa. Taas sitten tuo toinen oppi Kristuksen ylösnousemisesta, josta erikoisesti puhutaan kristikunnassa tänä päivänä, se on taas erillinen asia sen nojalla, että Kristus on noussut ylös kuolleista, sen nojalla mekin kaikki ihmiset, jotka otamme uskossa vastaan Jeesuksen sovitusuhrin, mekin voimme nousta viimeisenä päivänä kuolleista ylös autuaalliseen iankaikkiseen elämään. Nyt tiedämme myös, että meidän aikanamme, viimeisinä vuosikymmeninä, voimme sanoa, ihan viimeisinä vuosina on enemmän ja enemmän ruvettu ajattelemaan ja tutkimaan ja sentähden hyvin monet ihmiset ovat aivan hyljänneet nämä opit Kristuksen sovituskuolemasta ja ylösnousemuksesta, varsinkin muutamia vuosikymmeniä sitten viittaamalla siihen tosiseikkaan, että kaikissa uskonnoissa on puhuttu juuri tällaisista vapahtajista, jotka ovat kuolleet väkivaltaisen kuoleman, välistä ristiinnaulittu ja kuinka he

viettävät jonkun ajan manalassa, jonka jälkeen he taas ovat nousseet ylös. Viittaamalla näihin yleisiin, yleismaailmallisiin oppeihin, sanovat nuo uskonnon tukijat, että kristillinen myytti Jeesuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta ei ole mitään uutta ja eikä sen merkillisempi kuin toisten uskontojen. Mutta myöskin voimme huomata, että viimeisinä vuosikymmeninä ihmiset eivät enää niin paljon, eivät oppineetkaan ole niin paljon lykänneet luotaan uskonnollisia kysymyksiä ja siirtäneet mytologian roskakamariin, vaan ovat alkaneet syvemmin näitä asioita ajatella. Niinpä meidän aikanamme on paljon ihmisiä, kaikista ajattelevampia, semmoisia ihmisiä, jotka todella tuntevat kunnioitusta näitä uskonnollisia kysymyksiä kohtaan, jotka eivät pidä niitä lastenkamarisatuina, vaan merkillisinä inhimillisinä asioina, joita täyty kunnioittaa ja ajatella. Monet ihmiset, tällaiset ajattelevammat ihmiset ovat asettuneet toisenlaiselle kannalle näiden kysymysten suhteen, voimme sanoa, että toiset ovat aivan psykologisella kannalla, toiset hieman enemmän materialistisella kannalla. Niinpä voisimme mainita ajattellessamme tuota hieman materialistista kantaa Ruotsissa ilmestyneen kirjan „Dog Jesus på korset“. Siinä tohtori Toll erittäin ansiokkaalla tavalla tutkii lääkärinä tätä kysymystä Kristuksen ylösnousemuksesta ja hänen kuolemastaan ja tulee siihen johtopäätökseen, että aivan evankeliumein mukaan ja samoin Paavalin kirjeiden mukaan, ei Jeesus kuollut ristinpuulla vaan eli yli tuon ristinkuoleman. Hän siis oli vakekuollut ja heräsi itse kuolleista. Tämä oli merkillinen tapaus sinänsä, sillä se osoitti suurta voimaa Jeesuksessa, sanoo tohtori Toll. Mutta onhan tapauksia historiasta tunnettuja, jolloin tuommoista saattoi tapahtua juuri Rooman valtakunnassa, jolloin yleensä pahantekijöitä ristiinnaulittiin. Hän katsoo siis asioita sillä tavalla materialistisesti, ettei Jeesus ollut kuollut, vaan heräsi kuolleista ja hämmästytti tietysti kaikkia opetuslapsiaan kun hän heille esiintyi, sillä he eivät osanneet ensin ollenkaan ottaa oikeaa asennetta tätä ihmettä kohtaan. Ja tohtori Toll tietysti lisää, että

tämä oli niin suuri ihme, että ihminen, joka kärsi kuoleman tuskat ristinpuulla saattoi säilyttää henkensä ja nousta uudestaan ylös eläväksi ruumiiksi, että siitä sitten muodostui tuo uusi teologinen käsitys Kristuksen ylösnousemuksesta aivan ihan toisessa merkityksessä. Ei se jäänyt kristinuskon perintöoppina semmoiseksi, että Jeesus oli ollut valekuolleen ja sitten heräsi kuolleista, vaan se muodostui ihmeelliseksi kuolemattomuuden saavutukseksi, suurenmoiseksi ylösnousemukseksi. Tohtori Toll on mielestäni huomattava siitä, että hän ei siis pidä näitä asioita luonnottomina ja mahdottomina, taikka ainoastaan jonkunlaisena taruna, vaan hän ottaa ylösnousemushistoriankin realistiselta kannalta, hän uskoo edeltäkäsinkin siihen, ettei saata semmoinen oppi elää läpi vuosisatojen ja vuosituhansien, jollei siinä olisi mahdollista faktumia takana. Hän on siis suurella kunnioituksella lähestynyt evankeliumeja ja vaikka hänen kokemuspäänsä ei ole elänyt lääkärin tavallisen hieman materialistisen kokemuspäänsä ulkopuolelle, niin hän koettaa selittää tapahtumaa parhaansa mukaan, oman käsityksenä mukaan ja tämä on ilahduttavaa ja kunnioitettavaa. Mutta sitten on toiselta puolen semmoisia vakavia ihmisiä, henkisesti enemmän kokeneita ihmisiä, mutta ei kuitenkaan kylliksi kokeneita ihmisiä, joiden mielestä tuo ylösnousemuskertomus, joka niin kuin itse hyvin tiedämme ei ole kristinuskon omaa, vaan niinkuin edellä mainittiin kaikkien uskontojen, että tämä ylösnousemuskertomus itseasiassa tahtoo kuvata jotain psykologista tosiseikkaa. He löytävät paljon tukea omalle käsityskannalleen evankeliumeista Jeesuksen omista sanoista, sillä Jeesuksen oma näkökanta niin selvästi evankeliumin mukaan oli se, että ihminen, koko elämä oli kuin kuollut, vaikka ihmiset elävät niin he ovat kuitenkin kuin kuolleita. He elävät kuin haudassa ja ovat kuin kuoleman pimeydessä vaeltavia, tietämättömyydessä eläviä ja he eivät näe muuta kuin tämän näkyväisen, aineellisen materian ja he eivät tiedä mitään henkisestä elämästä, he eivät tunne ihmistä hänen periolemuksessaan. Toiselta puolen Jeesus sitten myöskin opetti,

että ihminen voi herätä kuin kuolleista. Hän voi herätä tuosta tietämättömyyden tilasta, hän voi nähdä hengen, hän voi ymmärtää, että elämä on itsessään todellisemmassa todellisuudessa aivan toista kuin tämä ruumiillinen elämä tässä näkyväisessä maailmassa. Elämä on henkistä elämää tiedossa ja sentähden ihminen semmoinen, joka on herännyt pois tietämättömyyden tilasta ja päässyt henkiseen tietoon, hän on kuin kuolleista ylösnoussut. Jeesus sanoo evankeliumissa: antakaa kuolleiden haudata kuolleitaan, te, jotka olette eläviä, te seuraatte minua. Tämän mukaan siis, tämän käsityksen mukaan on ylösnousemus psykologinen tapahtuma ihmisen sielussa. Hän nousee sisässään kuolleista ylös uuteen elämään, jossa hän tuntee olevansa aivan uusi henkinen ihminen. Tämähän on sangen pitkälle mennyttä jo psykologisessa kokemuksessa ja meidän täytyy iloita siitä, että on ihmisiä meidän aikanamme, jotka näkevät ylösnousemusmysteriossa tuollaisen salaisuuden, suuren lupauksen ja mahdollisuuden, joka koskee kaikkia ihmisiä. Jeesuksen ylösnousemus on vain esimerkki siitä, mitä jokaiselle ihmiselle voi tapahtua, niinkuin se tietysti oli tapahtunut ennen Jeesusta kaikille niille vapahtajille ja kaikille toisille ihmisille, jotka olivat tietämättömyydestä heränneet. Näin ajattelevat psykologisesti kokeneet meidän aikanamme. Niitä ihmisiä ei ole missään suuressa määrässä, vaan niitä on verrattain harvassa, jotka ovat näin paljon kokeneet, mutta kuitenkin meidän täytyy sanoa, että totuudenetsijä voi päästä kokemuksissaan paljon pitemmälle. Hän voi saada kokea ja nähdä enemmän, paljon enemmän kuin mitä tähän psykologiseen tulkintaan mahtuu. Hänelle avautuu uusia sangen ihmeellisiä näköaloja. Hän mykistyy enemmän ja enemmän ja hän seisoo enemmän ja enemmän hämmästyneenä suuren mysteerion edessä, ihmeellisen saavutuksen edessä, voi sanoa kosmillisen tapahtuman edessä. Hän hengessään enemmän ja enemmän näytti ja hän etsii sanoja, joilla hän voisi tulkita näitä kuvaamattomia, suurenmoisia näkemyksiä, jotka hänen silmälleen avautuvat.

Tahtoisin nyt niin puutteellisesti kuin se tapahtuikin, syventyä edes jonkun verran tähän mysteerioon, Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen ja kuvata sitä siltä kannalta kuin Kristuksen jälkeen okkultisissa piireissä käsitetään. Vaikka näistä asioista oikeastaan tahtoisin puhua jollain henkisellä tavalla, tahtoisin puhua ikäänkuin tasolla, joka ei ole meidän tavallisen jokapäiväisen, niinkuin me sanomme alemman järkemme ylettyvillä, niin toiselta puolelta me ihmiset olemme tässä näkyväisessä maailmassa juuri sitä varten, että koettaisimme syvällisellekin mysteeriolle löytää edes jotain järkeen mahtuvaa tulkintaa. Sentähden minusta näyttää, että ehkä pääsemme hieman verran käsittämään tätä suurta elämän salaisuutta, jos ensin tuomme muistiimme silmiemme eteen mitä käsityksiä ylösnousemuksesta saattoi olla ennen Kristusta, siis toisin sanoen, jos me koetamme asettua apostolien kannalle, jos koetamme asettua Jeesuksen opetuslasten kannalle, jotka tunsivat ainakin jonkun verran vanhoja käsityksiä, vanhoja tosiseikkoja vanhoja asioita ja jotka sillä tavalla sitten valmistuivat Jeesuksen koulussa ymmärtämään Hänen kuolemaansa ja ylösnousemuksensa jälkeen niitä uusia mysteeriota, jotka silloin hengen maailmassa heidän silmilleen avautuivat. Tahdon heti sanoa ja me tulemme sen myöhemmin esityksessämme ymmärtämään, että tältä okkultismin tietäjän kannalta ei Kristuksen kuolema ja ylösnousemus ole erotettavissa toisistaan, ne eivät ole kuin kaksi eri dogmia. Tuo, että Jeesuksen kuolemasta tehtiin sovituskoulema, se riippuu suuresta väärinkäsityksestä. Me tulemme lähemmin koskettelemaan tätä kuoleman kysymystä myöhemmin, mutta siinä, että kirkko erotti kuoleman erikoiseksi dogmiksi ja antoi ylösnousemuksen tulla sitten niinkuin jonkunlaisena sivuopinkappaleena pääopinkappaleeseen, sillä pääasialahan oli se, että Jeesus sovitti ihmisten synnit, hänen ylösnousemuksensa toi tuon ilahduttavan lisän, että me voimme saavuttaa iankaikkisen onnen ja elämän. Todellisuudessa ei näitä asioita voi erottaa toisistaan, todellisuudessa on vain yksi asia,

nim. Kristuksen ylösnousemus, hänen kuolemansa oli pikemmin sivuseikka, hyvin tärkeä kohta, erinomaisen tärkeä kohta, mutta kuitenkin vain niin sanoaksemme momentti. Hänen ylösnousemuksessaan, kyllä niin tärkeä momentti, että ylösnousemus nojautuu kuolemaan, mutta ei sillä tavalla, että kuolemasta voitaisiin tehdä eri opinkappale, ei sillä tavalla, että kuoleman mysteeri voitaisiin erottaa ylösnousemusmysteeriosta. Todellinen tapahtuma, todellinen uusi saavutus, se, joka muodosti käännekohdan ihmiskunnan historiassa, oli Kristuksen ylösnousemus. Kun nyt tämän olemme edeltäkäsini huomauttaneet voimme kääntyä katsomaan niitä käsityksiä mitä saattoi olla ylösnousemuksesta.

Silloin kun Jeesus vaelsi Galileassa ja Juudeassa, mitä käsityksiä siis hänen apostolinsa olivat saattaneet omaksua juuri ylösnousemuksesta, sillä eihän se ollut mikään uusi käsitys. Mehän tiedämme, että kaikissa uskonnoissa on ylösnousemuksesta puhuttu. Mehän tiedämme, että juutalaiset Jeesus Kristuksen aikana puhuivat ylösnousemuksesta. Hehän uskoivat siihen, että ihmiset saattoivat ruumiillisesti nousta ylös. Sehän oli erikoinen farisealainen usko esim. ja siis oli kaikille Jeesuksen aikalaisille Juudeassa jonkunlaista käsitystä ja tietoa siitä mitä tuommoisella sanalla voidaan tarkoittaa. Nyt me tulemme kun on kysymys tästä ylösnousemuksesta yleisessä merkityksessä, semmoisessa merkityksessä, että se koskee kaikkia ihmisiä, me tulemme siitä puhumaan myöhemmin silloin kun puhumme ylösnousemuksesta mikäli se koskee jokaista ihmistä, mutta mehän voimme nyt jo sanoa, että jokainen teosofi meidän aikanamme sillä tavalla voi oppia ylösnousemuksesta, että hän sanoo: Jokainen ihminenhän syntyy uudelleen tänne maan päälle, saa uuden ruumiin ja nousee siis kuolleista ylös. Tämmöistä jälleensyntymistä on aina opetettu itämailla ja nykyaikana laajoissa piireissä länsimaillakin, kaikissa niissä piireissä, jotka vähänkään ottavat vaarin teosofisesta sanomasta. Hyvin paljon meidän aikanamme leviää usko jälleensyntymiseen, leviää uusi valoisa elämäkatsomus, että

ihminen ei ole täällä ensimmäistä kertaa, eikä viimeistä. Hän on jälleensyntyvä olento. Onhan se siis jonkunlaista ruumiillista ylösnousemusta. Ja apostolit, Jeesuksen opetuslapset luonnollisesti tunsivat tuon opin. Se näkyy kyllä evankeliumista erinäisistä kohdista. Esim. siitä kohdasta kun he kysyivät Jeesukselta: onko tämä mies tehnyt syntiä, tai ovatko hänen vanhempansa, kun hänen on täytynyt sokeana syntyä? Tuo kysymys sisältää itsessään jonkunlaisen jälleensyntymismahdollisuuden, ainakin sen mahdollisuuden, että mies olisi saattanut tehdä syntiä ennen syntymistään, joko täällä maan päällä, jossain toisessa tähdessä, tai henkimaailmassa. Joka tapauksessa tuo kysymys edellyttää, että mies olisi voinut tehdä syntiä ennen syntymistään, koska hänen piti syntyä sokeana. Mutta oli aivan toisenlaisiakin käsityksiä ylösnousemuksesta Jeesuksen opetuslapsilla, hänen apostoleillaan, sillä he eivät olleet samanlaisia tietämättömiä ihmisiä kuin juutalaiset yleensä. Hehän olivat suuren Opettajan seurassa ja saivat sekä kuulla, että nähdä paljon asioita. Niinpä, tämä asiahan on myöskin kaikille nykyajan teosofeille tuttu, niinpä kaikki opetuslapset ja apostolit olivat tietoisia siitä, että niinsanotuissa vihkimysmysteerioissa, kaikissa kansoissa oli olemassa jonkunlaisia ylösnousemusmysteerioita. Ei ollut mitään vihkimystä ilman ylösnousemusta. Opetuslastenhan ei tarvinnut mennä kauemmas kuin Egyptiin, joka aina oli läheisessä yhteydessä Palestiinan kanssa, tietääkseen, että egyptiläisissä mysteerioissa oli ennen ollut aina ja tietysti oli yhä vieläkin sillä tavalla, että kun joku ihminen oli kylliksi valmistanut itseään, kun hän oli kasvattanut itseään moraalisesti ja henkisesti ja myös älyllisesti määrättyyn mittaansa, silloin hänelle saattoi koittaa suuri, ihmeellinen päivä, jolloin hänet vihittiin. Tuo vihkimysmysteerio tapahtui sillä tavalla, että mysteerion hierofantti, pääpappi, siis ylipappi, vihkijä, toisten veljeskunnan jäsenten, eli vihittyjen jäsenten yhteydessä vaivutti tuon vihkimyskandidaatin, ihmisen, joka oli suuresti monen vuoden aikana kasvattanut itseään, kataleptiseen uneen. Hänet

asetettiin arkkuun ja hierofantti vaivutti hänet uneen. Se uni ei ollut tavallista unta vaan kataleptistä, ts. hän melkein kuin kuoli, hän ei herännyt itsestään, vaan hän maatessaan tuossa vihkimysarkkussaan itse sielullisena olentona astui ylös ruumiistaan puettuna toiseen näkymättömään käyttövälineeseen, niinkuin voisimme sanoa: puettuna jonkunlaiseen astraalis-eetteriseen käyttövälineeseen. Hän kulkee hierofantin ja muiden vihittyjen saattamana ympäri henkimaailmassa, hän näkee vainajia tuskantilassa ja hän näkee heitä myös onnessa paratiisissa. Kaikki nämä kuolemanjälkeisen elämän salaisuudet paljastuvat hänen silmälleen, hänen itsetietoiselle silmälleen, sillä hän säilyttää oman tietoisuutensa, oman personallisen tietoisuutensa vaeltaessaan hierofantin opastamana henkimaailmassa. Kun sitten oli kulunut kolme päivää, kolme vuorokautta niin hierofantti ja muut vihityt tulivat tuon arkun luo, veivät sen, niinkuin myös kerrotaan, pyramidin huipulle, taikka aukkokohdalle pyramidin itäpuolella ja kun aurinko nousi ja auringon ensisäteet kohtasivat tuota transsissa olevaa vihkimyskandidaattia, niin hierofantti hänet herätti. Hän oli silloin kuin uudestisyntynyt olento, sillä juuri sentähden, että hän oli säilyttänyt personallisen tietoisuutensa liikkuaan ulkopuolella ruumistaan, niin hän toi muiston tuosta vaelluksestaan myöskin tähän fyysilliseen päivätajuntaan. Hän ymmärsi nyt, että ihminen todella oli olemassa kuoleman jälkeen, hän tiesi nyt, että hän itse oli käynyt tuonelassa ja taivaassa ja että hän siis oli kokenut semmoista, jota tavallinen ihminen ei saa kokea. Sentähden huomaamme kreikkalaisista kirjoista, kuinka ne yhdellä äänellä sanovat, että mysteριοissa ihminen oppii mitä kuolema on ja hän pääsee kaikesta kuoleman pelosta. Tämä oli suurenmoinen saavutus ja tuo vihitty, joka nyt siis oli vihitty, hän noustessaan, kun hierofantti hänet herätti, oli kuin kuolleista ylösnoussut. Tällaisesta ylösnousemuksesta tiesivät apostolitkin aivan hyvin ja evankeliumi kertoo meille, että Jeesus Kristus itse heille tämän havainnollisesti näyttikin. Meillähän

evankeliumissa kertomus eräästä tämmöisestä tapahtumasta, vaikka se luonnollisesti kristikunnassa on käsitetty aivan toisella tavalla, nim. kertomus Latsaruksesta. Tavallisesti käsitetään asia siten, että Latsarus oli sairas ihminen joka kuoli ja joku oli lisännyt kertomukseen, että hänen ruumiinsa haisi. Hän oli neljä päivää ollut haudassa ja hän oli aivankuin kuollut ja hänen sisarensa hyvin surivat ja opetuslapset sangen alakuloisina kertoivat Jeesukselle että Latsarus oli kuollut: Meidän hyvä ystävämme Latsarus on nyt kuollut. Silloin sanoi Jeesus: Hän ei ole kuollut, vaan hän nukkuu. Sillä tuo sairaus, josta on puhe Latsaruksen yhteydessä, se on mielestäni käsitettävä sillä tavalla, että sisaret ja lähimmäiset olivat huolissaan Latsaruksesta. Hän oli osoittanut eriskummallista mielentilaa viime aikoina. Tiedämme oikeastaan omasta kokemuksestamme, että jos ken meistä läpi käy jonkun ihmeellisen henkisen kokemuksen, jonkun semmoisen, joka vaatii pitkää, suurenmoista valmistusta, niin me kaikessa asketismissamme, valmistuksessamme herätämme ympäristömme ja läheistemme huomion sillä tavalla, että he tulevat levottomiksi ja he alkavat luulla, että olemme kadottamaisillamme järkemme ja he luulevat, että nyt käy tuon meidän poikamme, veljemme tai sisaremme hullusti, sillä hänhän on aivan ruvennut ihmeellisiä asioita haaveilemaan ja hän ei osaa seurata mitään tapahtumaa jokapäiväisessä elämässä, ja vaikka hän osaisikin seurata, niin hänen puheensa on niin kummallista. Hän puhuu aivankuin näkisi jotain yliluonnollista ja hän puhuu, niinkuin hän olisi tuttava vainajien ja Jumalien kanssa ja se pelottaa hänen läheisiään, omaisiaan ja sukulaisiaan. Hän puhuu niinkuin hän tietäisi jotain ja hän puhuu auktoriteetilla, hän voisi sanoa: Minä näen Jumalan. Tämähän on arveluttavaa ja aivan evankeliumissa viitataan siihen että kun Jeesus itse teki näitä kokemuksiaan, niin hänen omaisensa niinikään olivat huolissaan kovasti. Evankeliumissa ohimennen viitataan siihen, että hänen omaisensa pitivät häntä mielenvikaisena. Tämä on kokemus, joka toistuu. Nyt meidän on muistettava että Latsarus oli semmoisessa

tilassa. Hän oli erittäin innokas Jeesuksen opetuslapsi ja hän oli tuntenut Jeesuksen vuosia ja hän otti vaarin hänen opetuksistaan, seurasi niitä ja eli yksin sisariensa kanssa. Hänestä ei kerrota, että hän olisi Jeesuksen kanssa kulkenut ympäri. Hän mietiskeli suuresti ja koetti henkisesti treenata itseään. Hän ponnisti suuresti ja tämä hänen suuren ponnistuksensa tulos oli, että hän vaikei hän ollut missään mysterioissa, vaikei hän ollut missään egyptiläisessä pyramidissa, aivan siitä suuresta ponnistuksesta kadotti lopulta tajuntansa ja siis näennäisesti kuoli. Voisihan olla että jollei hän olisi herättänyt kenenkään hierofantin huomiota, hän olisi voinut vaikka kuolla, mutta semmoista ei juuri tapahdu, sillä jos opetuslapsi on valmis, on myöskin Mestari valmis. Nyt siis siellä vaelsi Jeesus Kristus, joka hengessään luonnollisesti oli seurannut Latsaruksen kaikkia pyrkimyksiä ja sentähden hän niin rauhallisesti saattoi sanoa opetuslapsille – kun he pelästyneinä sanovat: nyt Latsarus on kuollut – ei hän ainoastaan nukkuu. Mutta hän nukkui semmoista syvää kataleptista unta, että se oli niin kuoleman kaltaista, että hänen omaisensa olivat asettaneet hänet hautaan. Vanhoissa vihkimyksissä oli välttämätöntä, juuri tuommoinen varovaisuus, tuollainen vartioitseminen, vihityn läsnäolo ja pyhät temppelit, että ihminen ei joutuisi vaaroille alttiiksi joutuessaan kataleptiseen tilaan. Nyt Latsarus ei ollut missään pyramideissa, vaan hän oli jokapäiväisessä elämässään, mutta muistakaamme nyt, että hänen vihkimisensä oli ennen Kristusta, se oli ennen Kristuksen ylösnousemusta, se oli siis vanhan liiton mukaista, se oli vanhaa linjaa pitkin, ja sen täytyy olla egyptiläisen vihkimyksen tapaista. Sentähden Latsarus oli haudattu, koska hänen omaisensa luulivat, että hän oli kuollut; mutta Jeesus tuli silloin sinne hierofanttina ja herätti hänet ja hän nousi silloin heti elävänä Latsaruksena. On semmoisia, jotka väittävät, että Latsarus olisi juuri sama kuin Johannes; kuin apostoli Johannes. En tahdo sanoa siitä mitään. Joka tapauksessa tämän Latsaruksen herättäminen oli juuri semmoinen ylösnousemus, semmoinen vihkimys, jommoista aina pitkin

matkaa on ollut vanhoissa uskonnoissa, vanhoissa kansoissa ja vanhoissa mysterioissa. Siis opetuslapset tunsivat ainakin tällöisen ylösnousemuksen, taikka ylösnousemuksen tässä merkityksessä. Ihminen sattaa läpikäydä kuoleman mysteron ja nousta ylös vihittynä, niin kuin sanottiin silloin, vihittynä Eoptana. Mutta on mahdollista, että opetuslapset ja apostolit tiesivät vielä toisistakin ylösnousemus-mysterioista, toisista, joista saatettiin puhua Itämailla ainakin Buddhan jälkeen, semmoisesta ylösnousemuksesta, jota buddhalaisella nimityksellä sanottiin Nirmankayaan pukeutumiseksi. Mikä ylösnousemus tämä oli? Se oli verrattoman paljon myöhempi saavutus pyrkivän ihmisen tiellä. Tuo ylösnousemus pyramidissa, vihkimys eli siis Latsaruksen ylösnousemus oli kuin ensimmäinen tapahtuma hyvin pitkällä, suurenmoisella hengen kehitystiellä. Ensimmäinen suuri tapahtuma. Mutta sitten oli huippusaavutus, joka oli ylösnousemus toisessa merkityksessä, huippusaavutus, jonka saavutti ainoastaan erittäin korkealle kehittynyt mestariolento. Sillä tämä ensimmäinen vihkimysmysterio se kuului vielä Mestarin, niinkuin me sanomme teosofiassa nyt, Mestarin kokemuksiin. Mestari-olento oikeastaan lisäksi, oli vain kehittyessään lisännyt tämän vihkimyksen, saavutuksen tietoja. Mutta oli toinen ylösnousemus, semmoinen, jommoisen Buddha saavutti ja hänen jälkeensä yksi ja toinen. Ja se oli jotakin, joka tapahtui vasta ihmisen kuoleman jälkeen. Hänen piti, niinkuin me myös sanomme teosofisella kielellä, hänen piti Mestari-vihkimyksen jälkeen ottaa vielä ainakin yksi ehkä kaksikin vihkimystä ennenkuin hänelle tuli mahdolliseksi kuoleman jälkeen pukeutua semmoiseen käyttövälineeseen, semmoiseen henkiruumiiseen, joka itsessään oli kuolematon. Mestari tosin ei ollut velvollinen enää syntymään uudestaan, mutta sehän silloin merkitsi, että jos Mestari-vihkimyksen saavuttanut ihminen ei tahtoisu syntyä uudestaan, niin hän toisessa maailmassa sai jatkaa elämäntyötään. Jos hän yhä tahtoi saavutuksia jatkaa tämän maapallon yhteydessä saattoi hän ottaa

vihkimyksen tuon Mestari-vihkimyksen jälkeen ja silloin tulla siihen kohtaan, jota on nyt tapana nimittää Valkoiseksi Veljeskunnaksi tai myöskin toisella nimellä Kristuksen veljiksi. Valkoista Veljeskuntaa nykyisessä merkityksessä ei ollut aivan täydellisesti ennen Kristusta, mutta hänen saavutuksensa olivat äärettömän korkeat. Sillä hän saattoi, tuommoinen aivan satumaisen korkealle kehittynyt ihmissielu, jumallinen olento, hän saattoi saavuttaa henkimaailmassa kuolemattoman ruumiin, semmoisen kuolemattoman ruumiin, jota buddhalaisissa pyhissä kirjoissa nimitetään Nirmanakayaksi. Silloin hän oli vielä yhteydessä tämän maapallon kanssa. Oli myöskin toisia kirkastettuja ruumiita henkimaailmassa, joista puhutaan buddhalaisissa pyhissä kirjoissa Sambhokaya ja Dharmakaya, mutta ne vievät meidät pois maanpiiristä. Mutta Nirmanakayan saavuttanut ihminen oli jumalallinen olento, joka eli tämän maapallon piirissä eli henkimaailmassa ja oli siellä kuolematon ruumiissa. Tämä sanomattoman korkea saavutus saattoi olla myöskin apostolien tiedossa. Minä ajattelin sitä senkin nojalla, sitä senkin nojalla, että evankeliumissa mainitaan kuinka jotkut opetuslapset ajattelivat, kun Jeesus heille ilmestyi, että hän oli nyt henki. Ei tietysti kummitus missään tavallisessa merkityksessä, jommoisena kuka tahansa saattaa ilmestyä, mutta henki. Sillä he juuri tarkoittivat minun ymmärrykseni mukaan, että hän siis oli pukeutunut tuohon Nirmanakaya-ruumiiseen ja hän oli siis Nirmanakaya, hän on siis kuolematon henkimaailmassa ja voi tästä lähtien elää maanpiirissä kuolematon persoonallisena olentona, joka ei synny tähän näkyväiseen maailmaan, ei ole pakoitettu syntymään ja eikä tule syntymään hän enää fyysillisesti, ruumiillisesti, mutta jolla on tuommoinen kuolematon, miksikä sitä nyt nimittäisin, ei se ole mentaali- eikä astraaliruumis, vaan se on uudenlainen Maajaviruupa, eli kirkastettu ruumis. Mutta opetuslapset pelästyivät ja ajattelivat, että Jeesus siis oli saavuttanut Nirmanakaya-asteen. Hän on äärettömän korkea ja tähän on

viitattu noissa sanoissa, kun he ajattelivat, että jos hän on henki, kun Jeesus pyytää ruokaa: onko teillä mitään syötävää? Nirmanakaya näkyisi ainoastaan heidän klärvoyantisille silmilleen ja ei Nirmanakaya voisi mitenkään syödä mitään fyysillistä ruokaa. Siinä onkin kumottu tuo, että Jeesus olisi Nirmanakaya, tuon pikkuepisodin nojalla. Saattaa kuitenkin ajatella, että apostolit olivat kuitenkin tietoisia tästä Nirmanakaya-saavutuksesta, joka ainakin Buddhan jälkeen oli mahdollinen ihmisille. Buddha oli tavallaan ensimmäinen, joka saavutti tällöisen korkean asteen, ja Buddhan jälkeen oli se tietysti avautunut kaikille muillekin. Buddhan oli ensimmäinen ihminen, joka näin korkean kehityksen saavutti. Ennen Buddhaa ei vielä ihmiset olleet saavuttaneet tällöistä. Oli ainoastaan ne olennot, jotka tulivat tänne muualta, toiselta tähdeltä, ne salaisen veljeskunnan jäsenet. Kuvitelkaamme nyt, että me itse olisimme olleet Jeesuksen ympärillä edellisissä ruumistuksissamme, kulkeneet ja vaeltaneet yhdessä Jeesuksen kanssa ja olleet tietoisia siitä, että ylösnousemus saattoi yhdessä merkityksessä tarkoittaa jälleensyntymistä, toisessa merkityksessä vihkimyskandidaatti-vihkimystä ja sitä seuraavaa ja ylösnousemusta, sekä kolmannessa merkityksessä ihmeellisen Nirmanakaya-asteen saavuttamista kuoleman jälkeen, nimittäin sillä tavalla, että kun ihminen kuolee ja hänen ruumiinsa poltetaan, niin hän on valmistanut itselleen henkimaailmassa semmoisen kirkastetun ruumiin, joka nyt on hänen omansa, kuolemattoman ruumiinsa. Me olimme, jos kuvittelemme kulkeneemme Jeesuksen kanssa, me olimme tietoisia näistä asioista. Nyt kun meillä on silmiemme edessä kaikki nämä silloiset tutut ja mahdolliset ylösnousemusmysteriot, niin kysymme, oliko nyt Kristuksen ylösnousemus jotain muuta? Poikkesiko se kaikista näistä? Oliko se tavallinen yksilöllinen vihkimyssaavutus, vaikkapa sen korkeammassa muodossaan, Nirmanakaya-saavutus, tai oliko se jotain muuta? Silloin meidän täytyy muistutella mieliimme heti niitä kokemuksia fyysisessä

maailmassa, jotka olivat heti Jeesuksen kuoleman jälkeen. Avatkaamme vain evankeliumi, niin huomaamme siinä realistisia kertomuksia todellisista tapahtumista. Tässä asiassa olen täydellisesti yhtä mieltä tohtori Tollin kanssa. Evankeliumi ei ole mitään fantasiaa ja vihkimyskaavakkeita, niinkuin jotkut tahtovat sanoa, vaan evankeliumi on realistisia kertomuksia siitä mitä on tapahtunut. Vaikka evankeliumit eivät ole täydellisesti alkuperäisiä, niin nämä evankeliumit, mitkä ovat vielä jäljellä, sisältävät kuitenkin aina rungon todellisista kertomuksista, todellisista tapahtumista. Niihinhan on kyllä saattanut tulla lisäyksiä kopioitsijoiden kautta. Mutta me tulemme löytämään semmoisia vanhoja, alkuperäisiä kirjoituksia, jotka vielä tuovat aivan meidän eteemme alkuperäisen evankeliumin muodon, alkuperäiset kertomukset Jeesus Kristuksen elämästä. Mutta niin kauan kun ei kaikkia niitä ole löydetty, vaikka vähän kylläkin on löydetty jo, niin me kuitenkin nojautuen erinäisiin evankeliumeihin voimme lukea aivan selvästi kuinka silloin todella oli Jeesuksen ristinkuoleman jälkeen, mitenkä oli hänen ylösnousemuksensa laita. Ottakaamme vain nämä evankeliumit, jotka siitä puhuvat. Ottakaamme vaikka Johanneksen evankeliumi. Niinkuin muistatte niin toisessa luvussa kerrotaan hyvin tarkasti ja yksityiskohtaisesti, taikka sillä tavalla tarkasti, että se tekee kertomuksen realistiseksi ja osoittaa, että se ei ole tekaisttu, vaan että se on kerrottu niinkuin asiat olivat. Kun otamme toisen luvun, niin huomaamme heti kuinka opetuslapset hämmästyivät. Ensin siinä kerrotaan, kuinka Maria Magdaleena menee haudan luo. Kun nuo opetuslapset olivat ensimmäisen pelästyksen ja pakokauhun voittaneet, niin he olivat ajatelleet, että mitenkä saisivat Jeesuksen oikealla tavalla balsamoiduksi ja sentähden he olivat koonneet yrtejä ja tarvittavia aineksia ja siinä evankeliumissa oikein mainitaan kuinka paljon he olivat niitä koonneet. Kun nyt Maria Magdaleena menee tuolle haudalle, niin hän kovasti pelästyy kun siellä ei olekaan enää Jeesuksen ruumista. Sittenhan kerrotaan myöskin heti kuinka kaksi

opetuslasta heti pääsiäisaamuna rientää tuolle haudalle ja mainitaan vielä ihan, että he juoksivat ja vielä mainitaan, että Johannes, joka oli nuorempi, juoksi nopeammin kuin Pietari, joka oli vanhin. Kun Johannes tulee haudalle, niin hän kurkistaa ovesta sisään ja myöskin aivan hämmästy kun ei olekaan Jeesuksen ruumista siellä. Pietari myöskin tulee samassa ja Pietari, joka on vanhempi rohkaisee mielensä ja menee siihen hautaan ja näkee, ettei siellä ole mitään ja hän huomaa, että kääreliinat oli pantu toinen toiseen ja toinen toiseen paikkaan haudassa. Tämmöisiä pieniä yksityisseikkoja mainitaan. Sitten Pietari tulee pois siitä haudasta ja molemmat opetuslapset ovat hämmästyksissään. Sitten kerrotaan kuinka Maria Magdaleena ja opetuslapset haudan luona näkivät ilmestyksen. He näkivät valkoisiin puettuja olentoja, taikka valkoisiin puettuja miehiä, jotka kysyivät: Ketä te etsitte? Se, jota etsitte on noussut ylös kuolleista. Kun sitten Maria Magdaleena ihmeissään siellä kuulee jotain rapinaa ja kääntyy, niin siellä on mies. Silloin Maria luulee, että se on puutarhuri ja kysyy häneltä: mihinkä Jeesus on viety, hän joka oli tänne haudattuna? Evankeliumissa lisätään, että se oli Jeesus, joka itse seisoj tuossa, vaikka Maria ei tuntenut häntä heti. Mutta sitten ylösnoussut Jeesus sanoo: Maria! Ja silloin Maria Magdaleena tuntee hänen äänestä. Rabbiini, Mestari, Herrani – ja hän lankeaa heti Jeesuksen jalkoihin ja tahtoo suudella hänen jalkojaan. Silloin sanoo Jeesus: Älä koske minuun. Tässä on merkillinen, yksityiskohtia myöten realistinen kertomus. Se, mikä on siinä niin huomattavaa realismia on, että opetuslapset eivät ymmärtäneet mitenkä kaikki oli voinut tapahtua. Kerrotaan sitten vielä, että Jeesus ilmestyi toisellakin tavalla. Hän oli Emmauksen tiellä ja hän ilmestyi lukittuun huoneeseen. Opetuslapset eivät ymmärrä ja tiedä, että Jeesus kulkee heidän kanssaan, he eivät tunne kuka kulkee heidän kanssaan ennenkuin tulevat huoneeseen ja Jeesus alkaa omalla tavallaan siunata leipää. Silloin he tunsivat kuka oli heidän kanssaan, mutta kerrotaan samalla, että Hän hävisi. Sitten hän ilmestyi taas toisen kerran lukitussa huoneessa

niinikään ja silloin nimenomaan mainitaan, että he ajattelivat, hän on henki ja he saattoivat todella uskoa, että hän on Nirmanakaya. Ei, onko teillä mitään syötävää? sillä tämä oletamus on kumottu. Kerrotaan vielä, että kun opetuslapset kertoivat Tuomaalle, niin hän epäili ja sanoi: En usko ennenkuin saan koskea Hänen käteensä ja tuntea, että siinä on naulanjälki ja saan pistää käteni hänen kylkeensä, johon sotilas on pistänyt miekallansa. Kun sitten opetuslapset kokoontuvat, niin Jeesus sanoo Tuomaalle: koeta. Tuomas koettelee Jeesuksen haavoja, pistää kätensä hänen kylkeensä. Silloin Jeesus sanoi: Nyt sinä uskot, kun tiedät, mutta autuaita ovat ne, jotka uskovat ilman, että ovat nähneet. Kaikki tämähän osoittaa, että jotain uutta oli kysymyksessä. Eihän ole kysymyksessä nyt mikään ylösnousemus tavallisessa merkityksessä, ei edes tuossa Nirmanakaya-merkityksessä. Jos Jeesus olisi henki; Nirmanakaya loistavassa ruumiissa, niin hän ei olisi syönyt ja ei hänellä olisi ollut haavoja näytettävänä, tai niiden jälkiä, vaan silloin hän olisi esiintynyt jonkinlaisessa kirkastetussa ruumiissa, Nirmanakayassa. Tässä on niin selvästi kerrottu jostain muusta ja sentähden tuollainen materialistinen tutkija kuin tohtori Toll tulee sellaisen johtopäätökseen, että Jeesus oli valekuollut ja nousi ylös tavallisessa fyysisessä ruumiissa. Nyt meidän todella silloin syystä täytyy kysyä mitenkä oli asianlaita? Jotta saisimme pienenkään aavistuksen siitä, mitenkä oli asianlaita, niin meidän täytyy ymmärtää mikä oli Jeesuksen suuri tehtävä. Mitä hänen oikeastaan piti saada aikaan. Minkä työn hän oli ottanut suoritettavakseen? Sitä nyt voisi kuvata hyvin monella tavalla. Mutta me voisimme sanoa näin: Kaikki me ihmiset olemme täällä olemassa, koska itseasiassa olemme jumalasyntyisiä henkiolentoja. Ihminen on täällä olemassa tämmöisessä ajallisessa maailmassa, tämmöisessä harharuumiissa, omalla tavallaan hyvin todellisessa olemuksessa, sitä varten, että hän lunastaisi aineen ja voitaisi aineen. Nythän aineella on niin suuri valta meidän ylitsemme, jotka itsessämme olemme jumalasyntyisiä henkiolentoja, että aine panee meidät

kuolemaan. Meillä ei ole semmoista ruumista, joka kestäisi, vaan meidän ruumiimme kuolee ja me saamme jonkun ajan perästä uuden fyysillisen ruumiin aivan uusine persoonallisine ominaisuuksineen taas yrittääksemme voimmeko voittaa kuoleman, sillä sitä varten me olemme olemassa. Me olemme olemassa elämää, ei kuolemaa varten. Itse se, että olemme olemassa osoittaa, että me elämme ja että me olemme elämää varten. Siis kuolemaa ei saa olla, siis kuolema, mikäli sitä on, on poistettava. Sitä varten olemme ihmisinä olemassa, mutta mitä se merkitsee, että voitamme kuoleman? Se merkitsee sitä, että saavuttaisimme semmoisen muodon, semmoisen ruumiin eli käyttövälineen, joka ei kuole. Siinä ei ole kyllin, että saavuttaisimme jonkun ruumiin henkimaailmassa, joka ei kuole, että me olemme silloin kuin ulkopuolella näkyväistä maailmaa ja olemme henkimaailman olentoja ja siinä saavutamme kuolemattoman itsetietoisuuden. Me olemme nyt jo henkimaailman olentoja, mutta meidän minämme ei ole niin kasvanut, että se olisi kuolemattomasti itsetietoinen henkimaailmassa. Mutta mehän voimme jos tulemme Nirmanakayaksi, mehän voimme saavuttaa tietoisien kuolemattomuuden. Mehän voisimme kaikki saavuttaa tuon asteen pyrkimysten ja ponnistusten perästä, mutta silloin olisimme voittaneet ainoastaan näkymättömän maailman. Me emme ole silloin vielä ratkaisseet näkyväisen maailman mysteeriota. Me olemme vielä luonnostamme tätä ainetta ja tätä materiaalia, mutta me olemme olemassa sitä varten, että tämänkin aineen lunastaisimme, tämänkin aineen nostaisimme kuolevaisuuden tilasta kuolemattomuuteen. Tämä on se suuri mysteeri, jota varten olemme olemassa kun tahdomme kuvata asiaa okkultiselta kannalta. Jeesus oli se ihminen, joka oli ymmärtänyt tämän, jolle tämä oli selvinnyt rakkaudessaan. Koska Jeesus oli erikoisesti ajatellut tätä, niin hän usein ajatteli surulla kuinka rakkaus ei saa pysyä muuttumattomana vaikka sen muodot vaihtelevat. Niinhän on aina elämässä. Me rakastamme

jotain ihmistä, mutta sitten tämä ihminen kuolee ja lähtee henkimaailmaan. Hän on poissa ja me olemme tässä näkyväisessä aivan yksin. Me kaipaamme ystäväämme kun emme häntä näe. Sitten me itse lähdemme henkimaailmaan ja tapaamme hänet. Me kyllä nytkin rakastamme häntä, mutta se on hiukan erilaista kuin täällä maan päällä. Sitten me synnymme jälleen ja jollei meidän karmamme kulje yhdessä, niin me emme olekaan siinä elämässä toistemme yhteydessä. Me saamme vaeltaa yksin ja hän saa vaeltaa yksin ja rakkauden merkillinen mahdollisuus on kuin hetkeksi katkaistu. Jeesus oli katsellut tätä ja hän oli huomannut, ettei ole muuta mahdollisuutta rakkauden lunastamiseksi kuin että tämäkin aine on lunastettava, niin että tästä tulee jonkinlainen astinlauta Jumalalle eli rakkaudelle. Sentähden kun hän oli tämän ymmärtänyt, niin hän oli päättänyt, että hänen täytyy suorittaa tämä työ. Sillä hän tiesi ja tunsu syvästi mitä on inhimillinen rakkaus, mitä on rakkaus. Hän tiesi myöskin silloin, että jotta tämä aine voitaisiin lunastaa täytyy voittaa kuolema. Ei saa kuolla vaikka kuolee. Siinä ei riittänyt, että tästä fyysisestä ruumiista tehtäisiin joku henkiruumis taikka että siinä kasvatettaisiin niinkuin siemen maassa kirkastettu iankaikkinen ruumis, sillä se oli silloin Nirmanakaya, vaan välttämätöntä oli, että tämä kuolevainen ruumis muutettaisiin kuolemattomaksi, että kuolema siinä voitettaisiin. Jeesus Kristus tässä palestiinalaisessa ruumistuksessaan ajatteli ja hän näki, että kaikki oli mahdollista ainoastaan Isän avulla, ainoastaan siten, että kosmillinen Kristus herättää hänet kuolleista. Kas, nyt Jeesus oli herättänyt Latsaruksen, niinkuin hierofantti herättää vihkimyskanditaatin, mutta Jeesus tiesi, että jos minä tämän mysteerion suorittaisin kukaan ei voi herättää minua kuolleista. Ei ole sitä hierofanttia, ei ole sitä toista ihmistä, joka voi nostaa minut kuolleista, vaan minä olen riippuvainen yksin Isästä. Minun täytyy niin antautua Isän valtaan ja Isän huostaan, että minä voin rukoilla Isää: herätä minut, herätä minut rakkauden tähden, herätä minut ihmiskunnan tähden, olemassaolon tähden, Sinun oman suunnitelmasi tähden.

Jeesuksen siis täytyy luottaa tähän Isään, että hän esiintyisi hierofanttina. Oli kysymyksessä kosmillinen tapahtuma. Ei enää vihkimysnouseminen. Olihan hän semmoista kokenut. Olihan hän vihkimyksessä noussut ylös, niinkuin hän itse nosti Latsaruksen ja oli hänen ennen saavuttanut Nirmanakaya-ruumiin. Kysymys oli siitä, että Isä täyttäisi hänet niin, että Isän voima saattoi voittaa kuoleman ja nostaa hänet kuolleista ja sentähden, että hänen edessään oli niin ennenkuulumaton, suunnaton, saavuttamaton asia, niin hän saattoi joutua suureen tuskaan ja miltei epätoivoon, niinkuin näemme Getsemanessa sanoessaan opetuslapsilleen: valvokaa minun kanssani, sillä minun on niin vaikea olla. Jeesus meni syrjään ja sanoi Isälle: sinä tiedät, minua odottaa kuolema, joka on tuleva, ja jonka pitää tulla ennenkuin voin nousta ylös. Säilytä minut edes sillä tavalla, ettei kukaan riko minun luitani, ettei kukaan tee minulle liian suurta väkivaltaa, jotta voisin tehdä tehtäväni, jotta sinä voisit minun kauttani tehdä tämän suuren työn. Kuitenkin Jeesus sanoi: ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon vaan niinkuin sinä. Minä olen valmis tekemään tämän toisessa ruumistuksessa, jos Sinä niin tahdot, mutta jos se on mahdollista, niin se saisi nyt jo tapahtua. Jeesuksen rukoillessa opetuslapset nukkuivat. He nukkuivat sentähden, etteivät kestäneet sitä ääretöntä voimaa, joka sielunponnistuksesta Jeesuksesta levisi. Hänen ponnistuksensa säteili niin ääretöntä voimaa, että heidän täytyi nukkua. Kolme kertaa hän sillä tavalla etääntyi heistä ja sanoi heille: miksi ette jaksa valvoa. Minun täytyy yksin kaikki kestää ja kaikki tehdä, mutta sehän tietysti on minun tehtäväni. Evankeliumi sen meille todistaa, että Jeesus ristiinnaulittiin, kuoli, eikä kuollut. Tohtori Toll on kyllä siinä oikeassa, Jeesus ei fyysillisesti kuollutkaan, mutta hän kävi läpi kaikki tuskat ja kuoleman kaikki muutokset, sillä hän kadotti tajuntansa. Se oli juuri kaikkesta vaikeinta, se, että hän ei voinut olla ruumiinsa herra ja hänen täytyi luottaa siihen, että Isä hänet herättää. Niinkauan kuin se oli mahdollista hän säilytti tajuntansa. Mitä hän välitti siitä, että häneen pistettiin miekalla. Hän tiesi, että juuri se hetki,

jolloin ruumis ei kestä, on kaikista vaikein. Silloin ei hänellä ole valtaa itsensä yli ja silloin hänen täytyy vain luottaa siihen, että Isä hierofanttina hänet herättää kuolleista. Se oli vaikea kohta. Hän sanoi sitä pitkäksi kuolemaksi, että nyt se kuoleman uni lähestyy minua. Nyt tulee kuoleman tajuttomuus, nyt on minun herättävä toiseen maailmaan. Se on täytetty. Nyt minä olen tehnyt mitä olen voinut. Nyt on kaikki Sinun käsissäsi, nyt minä heitän henkeni Sinun käteesi. Tämä ihmetapahtuma se tapahtui silloin ensimmäisen kerran tämän maan päällä, se semmoinen kosmellinen ihme, että Isä herätti ihmisen kuolleista, ilman toisen ihmisen apua, Jumalan Kristusvoima. Tämä oli kosmellinen tapahtuma, sentähden ettei se koskenut Jeesus Kristusta itseään persoonallisesti. Tässä oli kysymyksessä koko Valkoinen Veljeskunta. Muistakaamme, että Madame Blavatsky sanoi nimenomaan ja Madame Blavatskyn Mestari jossain kirjeessään: Mestari, joka elää fyysisessä ruumiissa hän on Mestari ainoastaan semmoisena hetkenä, jolloin hän kokonaan keskittyy siihen mestariuteensa ja tehtävänsä, muuten hän ihminen, tavallinen ihminen. Mestareissa voidaan siis erottaa (Madame Blavatskyn Mestarit olivat jo Valkoisen Veljeskunnan jäseniä) kaksi puolta: tuo sisäinen puoli ja tuo persoonallinen puoli. Meidän on huomattava: tämä sisäinen Mestari, mestari ihmisessä ja se, joka on Mestari hänessä, se on juuri Kristus Jumalanpojan tajunnassa. Siinähan kaikki mestariolennot ovat yhtä Jeesuksen kanssa, joka nyt oli Kristuksen täyttämä. Hänhän samalla kantoi itsessään kaikki Valkoiset Mestarit, jotka olivat tuossa tajunnassa, siinä ne olivat yhtä. Ei hänen kuolleista ylösnousemisensa koskenut häntä itseään persoonallisesti, vaan se koski ensimmäisenä noita kaikkia, jotka olivat Kristuksen tajunnassa, niitä vanhoja vapahtajia, Mestareita ja suuria Jumalan poikia ja seurauksiltaan kaikkia ihmisiä. Silloin jo hänen kaikissa näissä ponnistuksissaan, tässä hänen rukoillessaan olivat Valkoiset Veljet mukana. Ne olivat hänen tajunnassaan, Hän eli heissä ja he hänessä ja kun Hän antautui kuolemaan, niin Hän veti koko

Valkoisen Veljeskunnan mukaansa. He saivat läpikäydä tuon samanlaisen mysteerion. Hänen piti kantaa heitä kuin käsivarsillaan. Ne, jotka olivat enemmän kehittyneitä olivat häntä lähinnä. Sentähden hänen taakkansa oli niin suuri kuin kaikki nuo toiset, jotka olivat Hänessä ottivat osaa tuohon merkilliseen suureen uhriin, tähän ihmeelliseen kuolemaan ja ylösnousemukseen. He panivat kaiken kuin yhden sattuman varaan: miten käy. Kakki kävi hyvin ja Valkoinen Veljeskunta kävi läpi kokemuksen, jota kukaan ennen ei ollut kokenut. Tämä tapahtuma oli kosminen tapahtuma.